

029 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

In d'n taail

"Wat doch-ie Merie, toe je 't nieuwe klêêd achter 't schuurtie an d'n drôôgstok zag hange?", zee Korsjonnao tege d'r buurvrouw. "Ja", zee Merie, "k keek wel 'n mietjie raor, toe 'k 't zag". 'k Zee tege Piete: "Wat daer nou aan de hand gewist is, weet ik ok niet, maor 't rechtste zelle me vandaen of maarge wel hore. Veraal omdat-jie 't hêêlemael niet gewend bin, om sondags wat buite te laete hange." "Persies", was 't antwoord van Korsjaonaos, daer hê 'k aaltijd 'n grôôte hekel aan gehad, maor 'k wis niet waer 'k dat zwaere natte klêêd laete mos. Daerom hê 'k 't zô achter 't schuurtie gehonge, dat-jie 't van d'n dijk niet kon zien hange, want ik schaomde m'n aage voor 't kaarkvolk.

Maor 'k zèl-ie zegge, je weet, dat Klaos pas over veertien daege voor de beurt zou komme, maor omdat z'n vaoder verschene zaeterdag jaerig was, wou die eerst komme poffe, want hîj staot zô aarg op z'n vaoder. Nou hêt-ie mit Aoichie van Triene-moi-je gerole, daer kwam 't ok goed voor uit. Zôdoende doch ik 'n vrijdagaevend, voordat-ie nou thuis komt, doe 'k de jonges vast in d'n taail. 't Was veuls te koud, om ze in 't aflaetje te wasse, daerom hê 'k maor beslote om 't in d'n huis te doen.

't Fernuis goed opgestookt en d'n ove ope gezet, want dat scheelt nog 'n stuk mit de waarmte. 'k Doch om 't klêêd nou hêêlemael op te raope, is ok zô 'n begaai, dan slao 'k 't maor voor de helft trug. As ze dan spêête- en je weet hoe ze zîjn- kan 't op 't zaail zô gêên kwaod, 'n grôôten haol mit d'n dwaail d'r over en je bin weer klaor. Zô gezeed, zô gedaen. 'k Hê net hêêt waoter in d'n taail gedaen, maor ik doch 't is meschie wel te waarm, dus ik voel nog eve mit m'n elleboog of 't niet te hêêt is en daer gaot dien oudste lummel speulendeweg op de rand van d'n taail zitte. Aal 't waoter over de vloer, de schoenedôôsies mit speulgoed die onder de kast stinge, wazze hêêlemael nat.

'k Kon m'n aage wel 'n draai om m'n harses geve, maor 'k dee 't van de weeromstuit dat jong, waer 'k gelijk berouw van had, toe die schrettende d'n trapleer naer 't zolder opholde. Toe bin 'k 'm maor naegegaon en hê 'k gezeed, da 'k 't zô niet bedoelde en 'm gevroge, of tie me toch mee wou helpe om d'n troep op te ruime en dat natte zwaer klêêd mee op de stok wou hange. 't Schrette was zôdoende gauw over en hîj hê me fijn geholpe. Wat dat aan gaot beslacht-ie z'n vaoder, want 't beurt niet zô veul, maor as we 's 'n keer mot hebbe, is Klaos 't ok weer zô vergete.

Waer 'k 'n mietjie van geschrokke bin, is dat 't klêêd zô rôôd afgaf. We hadde d'r eerst gêên aarg in, want je verwacht zôiets niet, maor 't rôôie waoter droop d'r uit. Dat was nog zô aarg niet gewist, as 't maor niet op die gele mat die voor de deur legt gedrope was. Wat ik daer mee doen mot weet 'k nog niet. 't Ondergoed van de jonges was ok hêêlemael rôôd, maor dat hê 'k 'n nachie in d'n blaaikepoer gezet nou zie je d'r niks meer van. Om nou mit de zondag op 't kaole zaail te zitte, vong ik voor Klaoze ok zô sneu, daerom hê 'k 't goeiste stuk van 't ouwe klêêd maor op de vloer gelege. Dat hà 'k nog op 't tillechie legge; dat zie je, wie wat bewaord, die hêt wat. Toe we 's oches uit de bedstee kwamme, was 't ok niet zô koud aan ons voete. Nou laet 'k 't maor zô lang legge, tot 't goeie klêêd drôôg is.

